

O comoară din mare

Un număr de domni olandezi călătorea spre Anglia. Ei discutau despre utilitatea așa-ziselor „mesaje în sticlă, aruncate în mare” și unul dintre ei a făcut propunerea să arunce în mare o sticlă cu numele lor și salutări pentru găsitör.

„Dar din aceasta, găsitörul are foarte puțin!” a strigat un altul. „Mai bine faceți din aceasta imediat o „comoară din mare” și puneți în sticlă o scrisorică cu zece guldeni!”

Celălalt a clătinat din cap. „În cazul acesta, cei zece guldeni sunt o pagubă pentru mine. S-ar putea să dispară pentru totdeauna. Dar stați! Am o idee mai bună. Punem în sticlă un ordin de plată de zece guldeni. Dacă sticla va fi găsită și ordinul de plată va fi plătit, atunci ne împărțim paguba. De acord?”

„De acord!” au strigat toți. Domnul care făcuse propunerea a rupt o foaie din carnetul de notițe și a scris pe ea:

O comoară din mare.

Cine găsește această sticlă, poate, în caz că este necesar, să preia pe baza acestui bon zece guldeni de la Firma Van der Groot und Jansen, Rotterdam. Salutări de la călătorii de pe vaporul „Delphin”.

El a rulat biletul, l-a băgat într-o sticlă goală, a astupat-o, a sigilat-o și a aruncat-o în mare strigând „ura!”

„M-aș mira totuși, dacă am mai auzi vreodată ceva despre sticla noastră”, a remarcat unul dintre călători.

„Așteptați numai! Eu cred că într-adevăr vom scăpa de banii aceștia”, i s-a răspuns de către un altul.

Sticla deja dispăruse din vedere. „Delphin” se îndrepta spre Anglia cu viteză mare; sticla și scrisorica au dispărut în curând din memoria călătorilor care mergeau în Anglia pentru afaceri și care, în toiul vieții agitate și a animației uriașului oraș, Londra, aveau probabil ceva mai important de făcut, decât să se gândească la „Comoara din mare”.

În spatele unei dune înalte era coliba mică a lui Cornelius Tummer. Era bine că era destul de ascunsă și nu era expusă prea tare forței vântului de mare, căci altfel n-ar mai fi fost de mult acolo. Căsuța lăsase, la fel ca și proprietarul, zilele cele mai bune în urma sa. Era veche și devenise dărăpănată și, ca și Cornelius personal, nu mai era rezistentă. Bătrânul spusese deja de aproximativ zece ani adio pescuitului de hering. Puterile sale nu mai ajungeau pentru slujba aceasta.

În căsuță, în fața ferestrei, ședeau Tummer și soția sa. Tocmai își terminaseră prânzul, care a constat din câțiva cartofi pregătiți cu ulei, care crescuseră în nisipul dunei. Fusesse un prânz sărăcăcios.

După mâncare, Cornelius se sculase și luase vechea Biblie, care în anii de mai înainte îl însoțise permanent în călătoriile sale, de-a lungul și de-a latul Mării Nordului. Citiseră Matei 6. Când ajunseseră la versetul 25: „Nu vă îngrijorați pentru viața voastră, ce veți mânca și ce veți bea” și au citit apoi urmarea până la încheierea minunată: „Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine, pentru că ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei”, atunci bătrânul pescar a privit-o pe soția sa. Dar aceasta a suspinat adânc.

„Nevastă”, a spus Tummer, „atunci, firește că ne putem baza pe aceasta. Dumnezeu Însuși a spus-o.”

Dar soția sa a suspinat încă o dată.

„Să citești așa ceva și să ai parte de așa ceva sunt două lucruri diferite”, a spus ea. „Când nevoia apasă, atunci...”

Și iarăși a suspinat adânc.

Așa era. Ambii bătrâni duceau lipsă cruntă. Singurul lor câștig îl avuseseră, de când Kees n-a mai putut să iasă în larg la pescuit, prin vilegiaturiști, dar în anul acesta veniseră numai în număr mic. Așa că n-a existat niciun câștig pentru ei. Doamna Tummer avea dreptate: era o deosebire între cititul cuvintelor mângâietoare ale Scripturii și realizarea lor practică. Și bătrânului Cornelius i se făcea teamă uneori. Dar el era ferm convins că Dumnezeu va îndeplini cuvântul Său față de copiii Săi și pe când mergea în această zi, spre seară, de-a lungul plajei, unde era singur de tot, și-a luat în mers șapca din cap, ca vântul mării să-i ciufulească buclele rare, cărunte.

„Doamne, îngrijește-Te Tu de noi”, se ruga el, „fă de rușine puțină noastră credință!”

Marea scâldea plaja și lăsa în urmă băltoace mici.

Atunci a văzut o sticlă. Pe plajă zac multe sticle. Nici aceasta nu avea nimic bătător la ochi. A dat în ea cu sabotul său de lemn. Pe jumătate cufundat în gânduri, a ridicat-o. Când a văzut că era astupată cu un dop și sigilată, dar altfel era goală, i-a retezat gâtul și a privit înăuntru. În ea era o bucată de hârtie. A scuturat documentul afară și l-a despăturit. Era ordinul de plată, pe care îl cunoaștem, al călătorilor de pe „Delphin”. Uimit, a citit cuvintele: „O comoară din mare” și ce mai scria acolo.

„Doamne, să fie acesta ajutorul Tău?” și-a spus omul plin de recunoștință. A băgat scrisorica în buzunar și s-a întors acasă.

A mai citit o dată biletul împreună cu soția sa.

„Trebuie să te duci cu ea la primar”, l-a sfătuit ea.

„Voi face aceasta imediat”, a răspuns Tummer și a deschis ușa. Doctorul satului tocmai trecea pe afară.

„Domnule doctor, vreți să vă uitați?” a strigat Tummer.

Medicul a răspuns apelului și a citit și el ciudata scrisorică.

„Frumos! Aceasta este o rețetă bună!” a exclamat el vesel. „Dar acum se mai pune întrebarea: dacă sunteți în nevoi, căci aici scrie explicit: în caz că găsitorul are nevoie. Este cazul aici?”

„Dumnezeu ne trimite acest ajutor, domnule doctor. Astăzi la prânz m-am rugat pentru acest ajutor. Nu mai avem nimic.”

„Nimic? De ce nu ne-ați spus aceasta niciodată? Doar nu v-am fi lăsat să flămânziți! Aici aveți cinci guldeni de la mine, ca împrumut.”

Dar bătrânii nu voiau să știe nimic despre așa ceva. Prima dată voiau să afle dacă promisiunea autorilor ordinului de plată era ceva serios pentru ei. Aceasta s-a stabilit în curând. Încă în aceeași seară, doctorul a scris firmei specificate și după trei zile avea în mâini răspunsul dorit. Deoarece pentru bătrâni era binevenit, doctorul nu s-a limitat la cei zece guldeni.

Această experiență a făcut o impresie profundă asupra bătrânilor soți. Nu aveau ei toate motivele să privească fără griji spre viitor? De atunci au povestit de multe ori întâmplarea lor, ca un exemplu al bunătații și al credințioșiei lui Dumnezeu.